LUMEA RECORDURILOR

VÎRSTA RECORDMANILOR

Fetița americană Marjorie Gestring devine la 13 ani campioană olimpică la sărituri de la trambulină. La 14—15 ani, Ilse și John Conrad consacră natația australiană și răstoarnă violent, printr-o avalanșă de recorduri excepționale, prejudecata precocității în înot.

Dar încă înainte, la Jocurile Olimpice din 1936 de la Berlin, japonezul Tereda, care n-avea mai mult de 15 ani, cîștiga, în stupefacția generală a spectatorilor și specialiștilor, proba de rezistență la 1500 metri.

La 16 ani, foarte mulți sportivi ai lumii devin celebrități și se consacră prin performanțe care depășesc cu mult posibilitățile vîrstei lor. Dar, așa cum se spune de obicei, parafrazînd pe clasici, valoarea nu așteaptă numărul anilor.

Dacă n-am vorbi numai despre recordmani precoce, ci și despre campioni, atunci, despre toate acestea s-ar putea scrie o carte, așa cum a apărut recent una, despre „copii excepționali" (Mozart, Enescu, Edison). Dar, să revenim la recordmanii noștri foarte tineri, la vîrsta uneori aproape neverosimilă a acestor virtuozi, care la 15—18 ani au pe puțin 8—10 ani de inițiere și perfecționare tehnică.

Iolanda Balaș începe la 16 ani asaltul recordului pe care îl va îmbunătăți mereu pînă la acel încă nedepășit 1,91, iar la aceeași vîrstă Florin Gheorghiu devine campion național într-un sport în care gîndirea presupune un număr oarecare de ani.

De altfel, șahul a dat lumii nenumărați copii minune (Fischer, Spaski, Reshewski, Capablanca) și, ceea ce trebuie să reținem este faptul că ei nu au dezamăgit nici mai tîrziu.

Mihaela Peneș, printr-o aruncare care va ului spectatorii și pe adversare, hipnotizîndu-le parcă, devine la 17 ani campioană olimpică la suliță, în anul Olimpiadei de la Tokio.

Și nu mai puțin senzațională a fost victoria, unică prin vîrstă !, într-o probă a tuturor dificultăților atletice — decatlonul — izbutită de „juniorul" Robert Mathias, în vîrstă de 18 ani, la Jocurile Olimpice din 1948.

Obișnuiți cu precocitatea artistică (poezie, muzică, balet), ne-am spus că poate este firesc să fie și în sport la fel, dar ideea precocității în domeniul nostru a fost mult timp contestată și, încă și azi, pentru unele discipline, ea este controversată.

Cîndva, credeam că recordurile de forță sau rezistență aparțin experienței și vîrstei mature. Vîrsta medie a recordmanilor din aproape toate sporturile a coborît în ultima vreme mercurul anilor la niveluri care te uluiesc și te dezorientează (15—25 ani).

Astăzi, întreaga lume a sportului, a recordurilor, aparține tinereții. Îndepărtatele și romanticele exemple de longevitate (Ozolin, Finlay, Cabrera, Dinu Cristea) sînt astăzi tot mai mult și firesc uitate.

Lumea recordurilor este ea însăși într-o zorită și continuă schimbare, în care ieri este un vag trecut și astăzi un grabnic viitor. Vîrsta recordmanilor și campionilor mondiali a constituit în ultimii ani, în întreaga lume, tema multor cercetări științifice și studii statistice.

Concluzia este puțin îngrijorătoare, dar de necontestat. Recordurile au devenit apanajul vîrstei tinere, și în unele sporturi (înot, atletism, uneori și tir, ciclism, haltere) chiar al vîrstei foarte tinere.

Astăzi, oamenii fac sport de performanță cu pasiune, cu convingere, cu „furie", în anii de școală și universitate. După aceea îi așteaptă profesiunea, căminul, viața. De aceea, în sportul de performanță, noțiunea de „vîrstă tînără" a campionilor și recordmanilor va deveni un non sens, un pleonasm. Va fi așa ca și cu noțiunea de elev sau student, căci numai în Gib Mihăescu se mai vorbea de **„zilele și nopțile unui student întîrziat !"**

Așadar, vîrsta recordmanilor rămîne, asemeni sportului, legată de tinerețe. Nici recordurile nu mai au longevitate. Ceva se întîmplă, indiscutabil. Îmbătrînesc concepțiile noastre de ieri sau izbucnesc năvalnic elanurile noii lumi a sportului ?

VIRGIL LUDU

CEI CE DECLANȘEAZĂ SCHIMBAREA MARILOR ORAȘE

De la o vreme, adică de vreo doi ani de zile, Münchenul e de nerecunoscut și cam imposibil pentru un călător care dorește să străbată orașul pe jos. Gropi imense, din trei sute-n trei sute de metri, sfărîmă bulevardele — atît de rece ordonate altădată — ale capitalei bavareze. Schelele acoperă berăriile. Macaralele se pun de-a curmezișul muzeelor cu Holbein-i foarte buni și Lucas Cranach. Ciocanele electrice se interferează cu bemolii de la Filarmonică, încît, dacă e să dăm crezare vorbelor, bătrînul dirijor Stoltz a mîrîit o dată că nu va mai conduce orchestra pînă la sfîrșitul lucrărilor. Adică, pînă la deschiderea Olimpiadei de vară din 1972. Pentru că, această nemaipomenită răvășire a orașului a fost declanșată de hotărîrea C.I.O. de a acorda müncheneziior dreptul de organizare a Olimpiadei și, drept urmare, de „planul olimpic" care prevede construirea unui metro, ridicarea de stadioane, piscine acoperite, terenuri de baschet, poligoane de tir, debarcadere, înființarea de hoteluri, cluburi, restaurante, expoziții, plantarea de autostrăzi, viaducte și, pe scurt, de „infrastructuri" urbanistice pentru circulația vieții sportive din 1972. Altădată, intelectualitatea mai mult cu ghilimele cerea de sus sportului să se ridice la nivelul civilizației. Astăzi, civilizația, fericită cînd un C.I.O. îi acordă atenție, face eforturi disperate pentru a se ridica la nivelul sportului.

Inginerul Hans DREMER, 57 ani, șeful unei stații de metro în construcție își scoate casca de metal și-mi spune, întrerupîndu-și ideile cu surîsuri periodice :

— Eu m-am născut într-o familie de ingineri severi, la modul german. Părinții ne educau pe mine și pe cei cinci frați ai mei în acel spirit de maximă seriozitate pe care humoriștii de spirit latin, mai cu seamă francezii, l-au ironizat în atîtea rînduri. Un spirit de ordine strictă, de disciplină qvasi-militară, și îndeosebi de cult al valorilor grave : modele oferite nouă, la 12 ani, erau ministrul cu joben și discursuri solemne, feldmareșalul prusac cu treizeci de decorații pe piept, autorii de tratate academice cu erudiție și citate. În general, oamenii care nu rîdeau. Oamenii gravi, importanți și încruntați. În comparație cu această categorie de tipuri, o actriță de musichall sau un jucător de fotbal (pe vremea aceea, înainte de al doilea război apăruse la Viena „Wunderteamul" cu Sindelar și ceilalți) **erau retrogradați în clasa derizorie a societății, ca ființe neproductive.**

Apoi, au venit hitlerismul și războiul. Iar eu ca inginer constructor am văzut clădirile sfărîmate și-n ruină toate ca rezultat al „gîndirii" acelor persoane „serioase" despre care vorbeam. Miniștrii cu discursuri provocau dărîmarea spitalelor. Feldmareșalii cu decorații provocau dărîmarea școlilor. Autorii de tratate academice serioase despre drepturile „raselor superioare" provocau dărîmarea caselor, muzeelor, podurilor și grădinițelor de copii.

...Acum, cînd mă apropii de pensie, iată că nutresc și văd ridicarea fantastică din nou a Münchenului, iar această ridicare este — ciudat, foarte ciudat — provocată de existența acelor oameni fără jobene ministeriale, decorații și tomuri științifice, a acelor tineri despre care se spunea, în toate familiile noastre „bune" din landul Bavariei că sînt cam flușturatici, neștiințifici și fără căpătii, a acelor oameni care-și cheltuiesc viața jucîndu-se cu mingea ori sărind peste-o scîndurică.

Și încercînd să pun față-n față în termeni statistici rezultatele obținute de cei „gravi" cu rezultatele celor ce se joacă, mă întreb dacă nu cumva filozofii timpului nostru n-ar trebui să-și ia, odată și-odată, inima-n dinți, și să modifice scara de valori a societății contemporane.

AL. MIRODAN

München, octombrie 1970

O parte dintre participanții la congres se întrețin amical după terminarea lucrărilor. Ultimul din dreapta este semnatarul acestui articol.

Congresul mondial de medicină sportivă

Recent, s-a desfășurat la Oxford al XVIII-lea Congres mondial de medicină sportivă. La lucrări au participat peste 500 delegați din 36 de țări ale globului. De remarcat participarea, cu delegații mari, a unor țări ca U.R.S.S., R.D.G., Spania, S.U.A.

Cele peste 140 de lucrări științifice prezentate au abordat următoarele tematici: biochimie; ergometrie și fiziologie musculară; dopingul în sport; probleme clinice în sport (diagnostic, fiziopatologie și tratament); tehnici noi în investigația sportivilor; probe de investigații specifice unor discipline sportive; moartea subită în sport; fiziologie cardio-respiratorie la sportivii de performanță; antrenamentul la diverse vîrste; probleme de igienă sportivă.

Țara noastră a participat cu cinci lucrări științifice, toate efectuate la Centrul de medicină sportivă (dr. I. Drăgan și colab. dr. N. Stănescu, dr. V. Iliescu). De un interes deosebit s-a bucurat lucrarea privind *„Diagnosticul complex al afecțiunilor hiperfuncționale ale aparatului stato-kinetic la sportivii de performanță" (dr. N. Stănescu, dr. V. Iliescu).* În afară de faptul că această lucrare, bazată pe date biochimice, clinice și microscopice, a fost prezentată la Congres, ea a apărut în numărul comemorativ pentru Congres al revistei *„Britisch Journal of Aports Medicine"*, fiind totodată citată de diverse țări.

Tematica Congresului a fost foarte largă. Trebuie spus, însă, că n-au putut fi elucidate nici măcar parțial unele subiecte contemporane majore (moartea subită în sport; antrenamentul la diverse vîrste, cibernetica în medicina sportivă ș.a.).

De menționat faptul că atît din celelalte lucrări, cît și din cele prezentate la tema specială „Tehnici noi în investigația sportivilor", a reieșit că nu există deosebiri esențiale între tehnologia modernă folosită în alte țări și cea folosită în țara noastră, acest Congres confirmînd încă o dată nivelul avansat al medicinii românești în general și al medicinii noastre sportive, în special. În ceea ce privește metodele și tehnicile noi de recuperare biologică și recuperare funcțională, am cules învățăminte utile.

Cu ocazia acestui Congres a avut loc și o Expoziție mondială de cărți medico-sportive, la care a participat și *„Editura Stadion"*, lucrările românești fiind solicitate în mai multe continente.

În aceeași perioadă, a avut loc și o consfătuire a Comitetului Federației internaționale de medicină sportivă, la care au participat și prof. dr. Fl. Ulmeanu, membru al Comitetului F.I.M.S., și prof. dr. A. Iliescu, ca delegat al U.S.S.M.

Presa britanică, ca și delegații au evidențiat rezultatele bune obținute de medicina sportivă românească.

Dr. NICOLAE STĂNESCU
director adjunct
al Centrului de medicină sportivă

GAZONUL DIN TARTAN, O SOLUȚIE ?

Fotbaliștii britanici, tradiționaliști în general și mai ales în ceea ce privește gazonul, au fost nevoiți să se întîlnească, pentru prima dată, cu un surogat : *tartanul*. Astfel au evoluat pe gazonul sintetic al lui *Civic Stadium* din *Portland, Oregon (S.U.A.)*, echipele *West Ham United* și *Dundee United.*

Circumspecți, refractari chiar înainte de premieră, uimiți apoi la contactul cu gazonul, prin a sfîrși în admirație — iată drumul parcurs de fotbaliștii insulari, obișnuiți să exulte sau să îngenuncheze doar pe peluzele de iarbă britanice, în templul fotbalului de pe Wembley. Și în timp ce jucătorii subliniau aportul acestui gazon sintetic la etalarea deplină a măiestriei individuale, antrenorul *Ron Greenwood* releva excelentele condiții pe care tartanul le oferă procesului de antrenament, indiferent de condițiile atmosferice.

Dar, să dăm cuvîntul celor ce au evoluat pe *Civic Stadium.*

Geoff Hurst (autor a două goluri în meciul cu *Dundee*): *„Nu poți găsi un teren mai bun. Cred că este cel mai bun gazon pe care am jucat vreodată. Suprafața are consistență și am constatat că sînt capabil să manevrez foarte, foarte repede și ușor.*

Atît *Moore* cît și *Peters* au fost bucuroși să constate că acest gazon sintetic facilitează măiestria tehnică a jucătorului.

Martin Peters : *„Poți lovi mult mai bine balonul. Poți să-l dirijezi, știind că va reveni la tine".*

Bobby Moore : „Pe o asemenea suprafață perfectă de joc, totul este în favoarea jucătorilor și mai ales pentru cei cu măiestrie și abilitate".

Iar antrenorul *Ron Greenwood*, subscriind acestor opinii ale jucătorilor săi, completează :

„Acest gazon poate impulsiona tehnica jucătorilor. Și, mai înainte de toate, noi am putut juca pe el chiar cînd era foarte ud. Am efectuat o mulțime de exerciții corelate cu mișcări ce necesitau răsuciri și piruete. Și nimeni n-a alunecat. Apoi am jucat cînd balonul era alunecos. Era o situație ideală din punct de vedere tehnic — în special pentru antrenor — deoarece el poate observa mai bine jocul echipierilor săi. Cînd evoluează pe gazon natural, pe o vreme ploioasă, balonul se înfundă în noroi. Astfel, un jucător cu tehnică slabă nu trebuie să se sperie pentru că mingea nu se dezlipește de el. Dar, pe un gazon făcut de mîna omului, totul iese la iveală. Nu am calitatea să apreciez acest teren din punct de vedere economic, dar el constituie, realmente, un succes. Singurul lucru pe care încă nu-l știm este cum se comportă acest gazon cînd este gheață și zăpadă".

Să fie, oare, cele spuse de Greenwood și jucătorii săi o acreditare a tartanului chiar în țara tradiționalului gazon englezesc ?

Paul SLAVESCU

EXPOZIȚIA „MEDICINA 1920—1970"

Expoziția „MEDICINA 1920-1970" rămîne deschisă pînă la data de 25 octombrie.

Apropiata sărbătorire a semicentenarului clubului sportiv Medicina București este punctată printr-o serie de acțiuni care rețin în mod deosebit atenția. Una dintre ele este și cea prilejuită de vernisajul unei expoziții inedite, de mari proporții, intitulată sugestiv „MEDICINA BUCUREȘTI 1920—1970".

Găzduită în localul Facultății de Medicină Generală din bd. Dr. Petru Groza nr. 8, expoziția oglindește într-un mod convingător istoria acestui club, fruntaș îndeosebi la jocuri sportive (volei, baschet, fotbal etc.).

Expoziția cuprinde peste 20 de panouri și vitrine cu documente, grafice, insigne, extrase din ziare și reviste, din publicațiile medico-sportive, un colț filatelic, care atestă aportul reprezentanților acestui club la viața sportivă studențească, prezența lor chiar și în activitatea de performanță.

Deosebit de interesante sînt trofeele personale ale unor foști studenți, sportivi de mare reputație ai Medicinii București, printre care *Titus Manicatide, Octav Troianescu, Dumitru Medianu, Jean Ponova, Eugen Cristea, Mircea Cristea* etc.

MOȘ DRĂGHIA NU SE LASĂ!

Cu un an în urmă, ziarul nostru semnala o știre de senzație, care avea să facă, apoi, obiectul atenției mai multor institute de gerontologie din lume : *septuagenarul Alexandru Drăghia efectua — solitar — Turul României pe o bicicletă „tip 1915", purtînd merinde în rucsac și un tulburător entuziasm în inimă.*

De meserie șofer, cu un stagiu de 53 de ani la volan, fără vreo penalizare sau contravenție, turist pasionat, moș Drăghia continuă să dea cu tifla bătrîneții și hainele ei nu i se par de loc grele.

Iată-l, recent, erou al unei noi isprăvi de răsunet. Alexandru Drăghia capătă brevetul internațional, făcînd în această toamnă, pe aceeași veche bicicletă, TURUL BULGARIEI.

Ne-a scris din Ruse și Pleven, am primit — apoi — o vedere policromă din Varna, a fost reperat la Burgas, l-am auzit dînd declarații, pline de umor și bun simț, la radio Sofia, i-a apărut fotografia în „Naroden Sport". A străbătut, în total, 2 000 de kilometri, ducînd pretutindeni un mesaj de tinerețe, prietenie și voie bună.

Ce surpriză ne mai pregătește, oare, acest bunic neastîmpărat ?

Valeriu CHIOSE

SUPORTERI

La tragediile lui Eschyl,
Femeile nășteau înainte de soroc,
De-ncrîncenare, de spaimă.

Astăzi,
La celălalt pol al emoției,
Brazilienii din Rio,
În timp ce învingătorii echipei lor de fotbal
Sînt purtați în triumf,
Dau pradă flăcărilor cămășile lor
— Zece, douăzeci de mii ! —
Ridicînd în piață un rug uriaș,
Fîlfîitor în cinstea eroilor.
Pentru că inimile lor
Pot să ardă
Mai puternic, mai sus decît rugul.

VASILE DIACONESCU

Longevitate sportivă

Rîndurile noastre trebuiau scrise mai de mult. Dar, niciodată nu e tîrziu să vorbești despre un fapt deosebit, despre un sportiv care poate fi dat ca exemplu. Și ne-am gîndit la bătrînul înotător *Nicolae Gretzi.*

La respectabila vîrstă de 62 de ani, Nicolae Gretzi ne-a oferit și anul acesta, cu ocazia cursei de mare fond pe Dunăre, un exemplu de bărbăție și longevitate sportivă.

Să înfrunți valurile Dunării pe o distanță de 22 km nu este o performanță la îndemîna oricui. Am văzut și la această ediție sportivi tineri care au abandonat cursa, după numai cîțiva kilometri. „Nea Nicolae", cum i se spune acestui brav sportiv de la asociația Unirea București, participă la cursele de mare fond, începînd din anul 1926. DAR NU A ABANDONAT NICIODATĂ. Și, rețineți, stimați cititori, că N. Gretzi are de foarte mulți ani o anchiloză a piciorului drept. Aceasta, însă, nu l-a determinat să renunțe la pasiunea vieții sale — cursele de mare fond.

Cea mai bună performanță realizată de temerarul sexagenar a fost locul 3 ocupat după *T. Spinu* și *N. Băncilă*, în anul 1926. Alte mari performanțe N. Gretzi nu a realizat, dar el cunoaște deviza olimpică a lui Pierre de Coubertin: „totul este să participi".

Și nea Nicolae continuă an de an să răspundă „prezent" la apelul secretarului de concurs.

Noi îi dorim să o facă încă mulți ani de aci înainte.

T. SIRIOPOL

REFLECȚII

● *Dacă sîntem de acord cu noțiunea de „scor confortabil" atunci s-o aducem la zi: confort I, confort II, confort III, confort IV.*

● *Un joc care abundă în „pase la adversar" lasă impresia că pe teren se află o singură echipă! Ceea ce face imposibilă existența unui meci.*

● *Primul cîștigător al marathonului nici gînd n-a avut să facă... sport.*

● *Prin cîte întreceri sîngeroase a trecut sulița pînă să devină un mijloc de întrecere pașnică !*

● *Concurentul la 100 metri plat are o singură și redutabilă adversară: zecimea de secundă.*

V. GROZA, PETRILA. „De multe ori, cei care cunosc cu adevărat fotbalul, cu toate problemele lui, sînt contraziși în discuții de cei care trăiesc doar cu impresia că-l cunosc". Este adevărat. Dar, fiecare crede că face parte din prima categorie ! N-a spus cineva că fotbalul este

sportul în care 11 ageamii evoluează pe teren, în timp ce toți specialiștii se află în tribune ? Se pare, însă, că dv. sînteți documentat : în ediția 1961—1962 a campionatului diviziei A de fotbal, Jiul a învins pe U.T.A., la Petroșani, cu 3—2, după ce la pauză arădenii conduceau cu 2—1. În acest meci a debutat „ca jucător de categoria întîi Dumitriu II, care l-a înlocuit, la un moment dat, pe Gabor, în linia de atac a Jiului.

FLOREA PÎRVU, COMUNA GHELAR. În ediția 1946—47, prima de după război, la campionatul diviziei A a luat parte și F.C. Craiova. Ea s-a clasat pe ultimul loc și, deci, a retrogradat. Orașul Craiova avea să revină în divizia A în ediția 1964—65, prin echipa Universitatea, care se află acum, în al 7-lea an de activitate neîntreruptă în prima divizie a țării. La F.C. Craiova a jucat și actualul antrenor al echipei naționale, Angelo Niculescu.

I. LUNGU, TURNU SEVERIN. Mai sînt necesare explicații în legătură cu golurile înscrise în deplasare, în competițiile internaționale („Cupa campionilor europeni", „Cupa cupelor", „Cupa europeană a tîrgurilor") ? Vi le-a furnizat, teoretic și practic, partida U.T.A. — Feijenoord.

C.D. și I.F., BALOTEȘTI. „Vrem să știm dacă echipele care au cîștigat de două ori campionatul mondial de fotbal (Italia sau Uruguay) intră definitiv în posesia noului trofeu, în cazul cînd ar ieși învingătoare la noua ediție, din 1974 ?". F.I.F.A. n-a stabilit încă dacă trofeul cu care va fi dotat campionatul mondial de fotbal va fi atribuit în aceleași condițiuni ca și „Cupa Jules Rimet", cîștigată de Brazilia. Dar, chiar și în acest caz, întrecerea ar lua-o de la... început, nemaisocotindu-se victoriile obținute pînă acum.

PROF. PETRE MARIN, COMUNA CARTOJANI. 1) Ștefan, fundașul lateral stînga al lui Dinamo București, n-a jucat niciodată în echipa națională. 2) „M-am contrazis cu un prieten. Eu susțin că o convocare în lotul național nu este considerată ca o selecționare în echipa națională, sau mai bine zis nu este trecută în contul jucătorului respectiv". Bineînțeles ! În lot, aș fi putut ajunge și eu. În echipa națională, mai greu ! Lăsînd gluma la o parte, precizez că „tresa" de internațional se obține numai în urma prezenței într-un joc al primei repre-

zentative. Nu este, însă, necesar ca fotbalistul respectiv să fi jucat de la începutul și pînă la sfîrșitul meciului. Există și internaționali de un... minut. Este vorba de Vichente Birău (U.T.A.) care, în meciul România — R.D.G., disputat la 18 septembrie 1955, în București, a intrat în formația noastră în ultimul minut de joc ! El se numără, în felul acesta, printre internaționalii noștri, ca și Gheorghe Toma (Dinamo București), de pildă, care în partida România — Polonia, desfășurată la 29 mai 1955, a jucat doar două sau trei minute. Și mai sînt multe cazuri asemănătoare : Petre Cădariu (Politehnica Timișoara) — în meciul România — R.D.G., disputat la 14 septembrie 1958, Ioan Ivănescu (Steaua) — în întîlnirea România — R.D.G., care a avut loc la 9 mai 1954 etc.

ALEXANDRU LUNGU, BUCUREȘTI. Progresul a cîștigat „Cupa României" în ediția 1959—1960, întrecînd în finală, cu 2—0, pe divizionara B Dinamo Obor.

Ilustrații : N. CLAUDIU

DIN TRIBUNĂ

● *Știm, „Olandezul zburător" este opera lui Wagner. În schimb, „Olandezul zburător"... din „C.C.E." este opera U.T.A.-ei !*

● *În campionatul de tineret-rezerve conduc studenții din Cluj. În cazul de față, „bătrînii" ar avea de învățat de la cei tineri !*

● *Doar 2 000 de spectatori au asistat la meciul de duminica trecută de la Petroșani. Tocmai în acest oraș, al minerilor, să nu existe... galerie !*